

SOLUL PĂCEI

FOAIE RELIGIOASĂ

ABONAMENTUL :

PE UN AN 2-50 fliteri
 PE JUMĂTATE AN 1.30 „
 PENTRU STRĂINĂTATE PE AN 3— cor.

IN FIECARE LUNĂ ODATĂ ABONAMENTUL SĂ SE TRIM
 LA WELKER JÓZSEF, BUDAPESTA, VII., HARSFA-U, 33
 TOATE SCRIBERILE LA V. B E R B E C A R, KÖRÖS-SÖKENY

„IMPĂCAȚI-VĂ CU DUMNEZEU“ — VĂ ROAGĂ SOLII LUI CHRISTOS. (II. COR. 5, 20.)

În tabera de prizoneri.

„Și Filistenii îl prinseră și-l scobiră ochii, și-l coboriră la Gaza și-l legară cu lanțuri de aramă și îl învîrtea rîșnița în închisoare.” (Judecători 16, 21.)

„Undă ce a isbuenit războiul între două popoare, este întiul scop a luptei acela, a face pre contrar nestricăcios. Aceea să ajunge, că-i rănesc sauucid. Dară să caută și prin aceea a se ajunge, ca să facă cât să poate mulți ca prizoneri. Soartea celor prinși e apoi cele de multe ori puțin plăcută.

În textul nostru încă ni să aduce un prizoner înaintea sufletului. Samson ajunse prin violenția și necredincioșia femeii sale în mâinile filistenilor și fu adus ca prizoner la Gaza. Întia lor furie o descărcară ei prin aceea, că îi scoaseră ochii. Apoi îl legară cu lanțuri de aramă, așa că el, cu toate că era deja orb, nici nu să putea mișca liber. Și în sfârșit îl siliră, a face lucrul cel greu a rîșnirii. Aceea cu adevărat nu era o soarte plăcută, care fu partea acestui prizoner. El a și purtat-o, pânăcând nu o putu altcum, și apoi preferă el moartea în locul acestei viață în robie.

Să fie oare și în lupta spirituală prizoneri? Oare putem fi și de diavolul prinși? Cu durere da! Și nu puțin Creștini sunt, cari sunt priso-

nerii Satanei și sunt tractați și folosiți de el, cum tractară și folosiră și filistenii pre Samson. Pentru aceea și lăasă Domnul să ni se scrie istoria lui Samson, ca noi să ne învățăm din ea și să ne ferim de așa prindere.

Prizonerii Diavolului sunt mai întiul toți aceia, care oarecumva iubesc un păcat în inima lor și nu vreau a se desface de el. Sunt sigure păcate, pre cari le numim păcate: plăcute sau de sîn. Voi știți, cum iubesc unii oameni animale, de e. căni, îi netezesc și-i țin în brațe și-i dezmeardă. Vai aceluia, care pre astfel de canuț de sîn îl grăiește cu asprime sau vrea să-l tractează ca pre un căne comun! Tocmai așa tractează câte odată creștinii oarecareva păcat. Cele de multe ori a obicinuit a fi numai un păcat, de multe ori numai un foarte mic păcat, dară acela șade atât de nestîrpile în inimă și să ține cu așa căldură tare, că așa credincioși în fapt sunt prizonerii Satanei, care-i poate purta de lanț, cum el vrea.

La unul sunt banii, care stau așa cald și tare în inima lui ca canuț de sîn pe genunchii doamnei sale. Așa un credincios poate fi în alte lucruri un om foarte grandios, prietenos, amabil, prevenitor, gata a ajuta, moale, compatimitor, numai de nu-l costă bani! Iar dacă oarecumva să apropie de punga lui, atunci acest

om grandins abea să poate cunoaște în el. Atunci poate el fi neplăcut, neprietenos, bătăran, sau e atât de sămător, atât de nefericit, că nici nu să poate observa, unde să află la el creștinul. Înci să poate auzi zuruirea lanțului. În acest lucru e el un prisioner a Satanei.

Altuia îi zace onoarea pe brațe și se scapătă dezmerdarea și resfătarea. Pânăcând e destul de onorat, întfietat și distins, e el îndestulat și fericit, încă și foarte voios a dat tot felul de ajutor. El și poate aduce jertfă în timp și putere. Iar dacă aceea onoare, de care el gândește, că 'i se cuvine lui, 'i se abzice, atunci devine el foarte neplăcut, supărăcios și năcăjit. Nu mai are la nimie plăcere. El e măhnit, e vătămat, și toate acestea numai, pentru că e un prisioner a Satanei.

La altul este alcoolul, la altul dansul sau jocul cărților. Dară oare cine poate toate înșira? Oarecareva păcat poate fi, care să așază tare și de care nu putem scăpa. Dară cine nu vrea cu toată serioșitatea să lase păcatul, acela va și rămânea un prisioner a Satanei și va fi tractat de el ca Samson de filisteni.

Prisioneri a Satanei sunt și aceia, cari trăiesc în mare prietenie și în relațiune cu lumea. Înse lumea cu poftele ei este temeiul și teritorul cel potrivit a Satanei. Aici e el acasă. Și pre cine 'l află pe acest teritor, pre acela îl prinde, pre acela îl leagă cu lanțuri.

Legenda spune, că Diavolul să aruncă la un călugăr, pre care'l făcu ca robul său. Atunci pași un inger la el și i-a poruncit, a da drumul omului celui pios, că ar trebui să vază și pe veștmântul cel pios de călugăr, că nu are drept cu el. Dară Diavolul 'i response: „Eu l-am găsit pe temeiul și teritorul meu și lam prins, adevă în teatru.“

Îndată ce cei credincioși umblă cu lumea și așa prietenie, că merg cu ea și iau parte în bucuriile și plăcerile ei, arată ei cu aceea, că sunt

nește bieți prisioneri, cari nu mai pot cum ar trebui și în vremuri serioase și vreu a face, ci trebuie să facă, cum vrea acela, care duce lumea de nas.

Cine n'a cunoscut credincioși, cari erau de folos și trebuincioși în împărția lui Dumnezeu, pânăcând intrau și ieșau cu adunarea, dară cari de tot netrebncii deveniră, când începură, a avea prietenie cu lumea. Noi ar trebui de sigur să fim 'cei mai buni prieteni și a celor necredincioși și a celor ce nu sunt încă credincioși, spre mântuirea lor și spre convertirea lor, îndată ce inse noi așa prieteni devenim cari umblă cu ei, suntem prisioneri, cari au pierdut vnia liberă și au prădat înriuirea lor mântuitoare.

Prisionerii Diavolului sunt și aceia, cari sunt plini de neîncredere și neamicie față de alții. Ei, avură oareceva la olaltă, ceea ce ei nu iertară unul altuia temeinic și din inimă, și acuma zace neîncrederea adânc în inimă, și aceasta este lanțul, de care-i poartă Satana. Judecata lor nu-i mai mult simplă, ci părtinitoare, lucrarea lor nu mai devine spre binecuvântare.

Prisionerii lui Satana sunt oameni vrednici de compatimit. Și totuși nu sunt ei proprietatea lui. Ei nu sunt ai lui pentru timp și vecinicie, ci sunt proprietatea lui Iisus rescumpărată prin sânge! Ei încă vreau bucuros să fie proprietatea lui Dumnezeu și servii lui Dumnezeu și fiii lui, dară ei nu sunt de tot liberi spre serviciul său și la lucrul său!

Dară ei nu-i de lipsă să fie și să rămână prisioneri! Ei au dreptul a fi liberi! Dară ei nu să pot pre sine elibera, ci trebuie să se lase scăpați prin Fiul lui Dumnezeu! „Dacă vrea va face liberi Fiul, veți fi liberi în adevăr.“ Ei trebuie să ducă legătura lor înaintea Domnului, a o mărturisi lui și a lua ajutorul lui cu serioșitate în pretenție. El poate și-i va elibera! Dară aceea nu merge altcum decât prin pocăință și credință. Ach, de ar scăpa toți cei prinși! Cât de fericiți ar fi ei, iam ar fi Domnul gloriocat!

Din Wge.

Epistola lui Pavel către

:-: Efeseni. :-:

Continuare.

De H. Meyer.

Cap. 2, 4. „*Iar Dumnezeu bogat fiind în milă, pentru iubirea sa cea mare cu care ne-a iubit.*“ Cu aceasta să începe punctul cel mare de întoarcere în viața Efesenilor, prin care întreaga lor ființă și substanță temeinic să schimbe, și întreaga lor viață și lucrul lor întreg, și cu aceasta și soarta lor temporală și vecinică, devine de tot alta, — „*Dară Dumnezeu*“. Cuvântul „*dară*“, nu rar este ceva de gândit și urmările lui foarte triste, dară aici este un cuvânt de cea mai mare valoare și de cea mai prețioasă însămnătate. Dapoi că îndrumă la punctul ieșirii a tot ceea ce Efesenii au căpătat deja în multe bunuri și încă tot mai mult și mai bogat li să dă. Și pentru că tot bunul și mântuirea ce li s'a dat și li să dă: Renașterea lor și renoirea și restaurarea în chipul lui Dumnezeu, curățirea lor de toate păcatele și sfințirea și scutirea lor și desevărsirea lor; și pentru că toate acestea numai dela Dumnezeu sunt, pentru aceea și sunt toate veritabile și adevărate, statornice și vecinice. Și cum aceasta mare schimbare binecuvântătoare în ființa și substanța, și în viața și petrecerea Efesenilor numai în Dumnezeu își are scopul, așa și are sângurul ei temein, adică în aceea, că El „*e bogat de milă, prin marea sa iubire, cu care El ne-a iubit.*“

Acest lucru Dumnezeu cu Efesenii este o lucrare foarte milostivă, aceasta milă nu că ar fi meritat-o ei, ori că s'ar fi făcut oarecumva vrednici de ea, nu, și ei au meritat, ca toți ceilalți, numai mânie și nemilă, și vrednici s'au făcut și ei de disprețul și rușinea vecinică; că mila lui are temeiul ei sângur într'o îndurare bogată. Și aceasta iarăși nu își are temeiul ei, cum este cazul la îndurarea omenescă, într'o sigură compatimire cu cel nefericit, ei „*în marea sa iubire, cu care El ne-a iubit.*“ Numai prin

iubirea sa cea mare, cu care El ne-a iubit, a lucrat El așa milostiv cu noi și „*bogata sa îndurare*“ ne-a dat. Dară tocmia iubirea „*sa*“ cea mare, cu care El ne-a iubit, pre noi cei renegați, vrednici de blăstem și condamnare, este, ce noi mai puțin putem cuprinde: Bogata lui îndurare am putea noi descria bogăției bunătații sale, doară și desevărsirii sale dumnezești, dară iubirea lui către noi cei păcătoși nu cuprindem nici înțelegem noi. Este, că noi spunem: El ne-a iubit în Christos, Christos ne-a câștigat nouă, prin lucrarea și suferința sa pentru noi, iubirea lui Dumnezeu, prin ascultarea sa în locul nostru și prin jerafa sa de espiare pentru noi a făcut-o cu puțința lui Dumnezeu a ne iubi pre noi. — Dară nu-i așa: Iubirea lui Dumnezeu către lumea pierdută a fost deja aici, mai înainte de a fi venit Christos și ar fi îndeplinit lucrul mântuirii; precum El sângur o spune: „*Așa a iubit Christos prin rescumpărarea sa cu puțința iubirea lui Dumnezeu către cei păcătoși, nu ar fi câștigat mai întâiu iubirea pentru cauză. Treaba este mai mult întoarsă: pentru aceea că Dumnezeu a iubit omenimea pierdută din vecinicie, pentru aceea a hotărit pre unul-născut Fiul al său.*“ Nu, nu a făcut Christos prin rescumpărarea sa cu puțința iubirea lui Dumnezeu către cei păcătoși, nu ar fi câștigat mai întâiu iubirea pentru cauză. Treaba este mai mult întoarsă: pentru aceea că Dumnezeu a iubit omenimea pierdută din vecinicie, pentru aceea a hotărit pre unul-născut Fiul al său ca mijlocitor și espietor și când era timpul împlinit, l-a trimes în lume. (Ier. 31, 3; Gal. 4, 4.) Nu iubirea lui Dumnezeu trebuia să câștige și a o face cu puțință către noi cei păcătoși, ea era din veci și totdeauna aici, atât de mare și activă, că El deja înainte începutului lucrurilor avea planul milei sale către noi, hotări mântuirea noastră, făcu planul rescumpărării noastre, hotări pre Fiul său ca Mielul lui Dumnezeu, purtă păcatul lumii, a aruncat pe El păcatul și vina noastră a tuturor, și l-a lăsat să bea păharul mâniei în locul nostru. Ce Iisus trebuia să facă cu puțință prin lucrul său cel mare de rescumpărare era, că Dumnezeu ni să poate apropia, — nu

mai mult în focul mâniei cum am meritat-o noi toți, ci, după cum El o voia pentru vecinica sa iubire, — cu bunătațea sa cea mare, bogăția îndurărei sale și nespusa sa milă. Nu iubirea lui Dumnezeu către noi trebuia s'o facă cu puțință, ea era în cea mai bogată măsură aici, ci ca El să ne mântuiască de mânie și noi să avem parte în aceea.

V. 5. „*Fîind noi morți prin păcate. ne-a viu făcut împreună cu Christos.*” Nici noi înșine nici altul nu ne putea învia, nici Dumnezeu nu putea, — deoarece eram sub blăstem și mânia lui Dumnezeu și condamnarea vecinică. — fără că numai pentru Iisus, după ce El a purtat blăstemul nostru, și blăstemul pentru noi, a mers în moarte pentru noi, cu *El dimpreună*. Precum este a fi „mort” o moarte în păcat, așa-i a fi „viu”, o viață în dreptate dumnezească. — Moartea este plata păcatului, viața este plata dreptății dumnezești. Unde este păcatul, acolo este moarte, groază și chin, unde este dreptatea, acolo este viață, pace și bucurie. Moartea prin păcat noi înșine ne-am atras, viața prin dreptate ne-a recăstigat Iisus. Așa este murirea noastră a fi „mort” propriul nostru câștig, învierea noastră, a fi vii, este meritul lui Christos, care sîngur a făcut dreptate pentru noi. A ne ucide pre noi și a ne arunca în moarte, putem și facem numa noi sînguri, iarăși a ne viu-face numai Dumnezeu cu Christos ne poate, aceasta-i pentru Christos, și numai dimpreună cu El, în împărtășire cu El. Întreaga noastră viață și toate lucrurile noastre au fost așa că noi ne puteam ucide, a ne duce în moarte. Întrucât Christos sîngur s'a dat pre sine spre espiare pentru păcatele noastre s'a dat în moarte, (Ioan 10, 15. 17; Gal. 1, 4.), a luat El din nou viața la sine, și prin sine însăși a înviat iarăși din morți, (Mat. 25, 32; 27, 63; Ioan 10, 17. 18.) Iar întrucât Părintele l-a dat în moarte (Isa. 53, 6; Ioan 3, 16; Fapt. 2, 23; II. Cor. 5, 12.) și părintele l-a viu-fă-

cut pre El și l-a înviat din morți. (Fapt. 2, 24. 32; 3, 15; 4, 10; 5, 30; 10, 40; Rom. 4, 24. 25; 6, 4.) Când Părintele îl dădu în moarte pentru păcatele noastre în locul nostru, o făcu El, ca să ne trezască pre noi dimpreună cu El din morți și să ne dee prin El viață dumnezească și vecinică. Și când fiul să dădu pre sine în moarte pentru noi, o făcu El, ca să ne câștige viața vecinică, și să ne scape din mormântul păcatului și a morței, și să ne trezască spre o viață nouă și vecinică, și să ne trezască și arădice cu sine în mărirea sa. — „*Că din char suleli mântuăli*” Nici un lucru propriu n'a făcut-o, nici era vr'unul colaborator la aceea. Nici un merit sau demnitate nu era, pentru care s'ar fi putut întâmpla, este sîngur și numai din milă de tot nemeritată.

V. 6. „*Și împreună cu dănsul ne-a sculat, și ne-a pus a ședea împreună în cer cu Christos Iisus.*” Ce a câștigat Iisus prin lucrarea și suferința sa la ai săi și le-a adus din mormânt, este nespus mai mult ca mântuirea lor de moartea vecinică și rearădica-re lor în starea de mai înainte și deplina împăcare a marei pagubă, care ei au suferit prin ruinarea păcatului. Viața, care Christos a câștigat-o la ai săi — *viața de înviare* a aceloră, cari prin credința în Christos „înviat dimpreună cu El”, — ca ei de acum prin El, cu El și în El să trăiască și *El în ei*, e cu mult mai înalt, ca viața, care o aveam noi înaintea căderei în păcat. Mai înainte aveau ei însușirea, demnitatea și capabilitatea, a fi domnitorii pămîntului și a toată făptura de pe el (I. Moisi 1, 28.), iar acum sunt ei în și prin Christos părtăși dumnezeștei naturi, a realității dumnezești cerești și trăind și „așezați” în aceea. Cu adevărat, a fi părtăși dumnezeștei naturi, în realitatea cerească, în *Christos*, aceea-i cel mai înalt, mai mai înalt ca toate, câte — afară de El însăși — există. Ori și ce puteau ei fi în starea lor de mai înainte, înaintea căderei în păcat, păr-

tași dumnezeieștei naturi, așezați în realitatea cerească, în Christos a fi nu puteau ei. Numai prin aceea, că Christos veni în corp, s'a născut în familia noastră omenească. Una cu noi, s'a făcut unicul nostru, și noi, — după ce a luat pe sine păcatul și datoria de pe noi pe sine și a suferit pentru noi în locul nostru — după voința charului lui Dumnezeu prin credința, prin predarea către El, cu El Una și ne-am născut din Dumnezeu, putem noi fi părtași dumnezeieștei naturi, așezați în realitatea cerească, în Christos.

(Continuam.)

Piericolul conformării cu lumea.

Continuare.

De H. Meyer.

Privighiarea cea credincioasă și plină de iubire asupra fratelui și rugăciunea cea intimă plină de iubire pentru el; grija cea deosebită plină de rugăciune pentru cei slabi, ceia bolnavi și cei în piericoale, îngăduința cea iubitoare celor ce rămân napoi și îndemnarea și îndreptarea cea credincioasă să afle mai puțin și nu mai mult ca mai înainte: — *conformarea cea de mult intrată către lume este cauza la aceea.*

Rugăciunea pentru predicător, ca Dumnezeu să-l ajute în conducerea serviciului său și ca el la toți, în și afară de comunitate, să fie iubit și prețios, ca Dumnezeu să-i dea totdeauna reușire în predică și cuvântul lui să fie binecuvântat în toate inimile și toate adunările comunității a școalei duminicale și a reuniunilor să fie binecuvântate, a devenit mai puțină, *că conformarea cu lumea s'a înmulțit.*

Cățiva sunt încă punctuați și la vremea potrivită la locul lor, iar alții nu. Dară aceia, cari sunt la locul lor, să îndestulează cu aceea și să îngrijesc puțin de ceilalți. Ei știu, că

unii acupă o păziție păgubitoare către predicător și către alții membri și văd, că nu numai respectivi însuși, ei și alții slabi, și și comunitatea și și lucrul întreg a Domnului își ieau pagubă prin aceea, dară ei nu au iubire și interes destul de binele celor ce lipsese și de lucrul Domnului, ca să fie făcut și numai o încercare serioasă spre delăturarea acestui rău! *Conformitatea lor deja tare către lume i-a lămpit și i-a făcut neapfi spre vindecare.*

Sunt membri, cari pe tot felul de terene au făcut mari propășiri, puterile priceperii lor s'au desvoltat, capacitățile lor s'au înmulțit, darul lor de vorbit încă a propășit tot mai mult, și în viața afacerilor lor au devenit ei foarte rezultători. Dară pe lângă toate aceste nu sunt ei tot mai mici, mai umili și mai modeste, dupăcum tocmai lu ei pe lângă toate înăntări cele mari ar fi trebuit să fie și acolo, unde pe lângă alte înăntări și o creștere în pietate și cugătare spirituală să afle, și este în fapt cazul. Ei sunt din contra tot mai mari și mai cu minte în ochii lor, și mai plăcuți lor și mai cu conștiința de sineși, și cu creșterea rezultatelor afacerilor lor și a avuției tot mai lăudăroși, mai doritori de a domni și mai fără de privire. Cu un cuvânt, — este că ei nu vreu s'o primească, dară eu atât mai sigur e adevar: Ei au devenit Domnului lor neasemenca și lumei asemenea, *ei sunt conformați lumii.*

Iubirea către prosperitate și cugătarea cea ce se descopere în ea pământescă, și valorizarea cea ce vine din ea a averei pământești, încrederea în sine și credința în propria persoană, preferința proprie în privința căutării dreptului și la onoare și plăcere, creșterea rezultatului afacerii și a averii, devenirea cea tot mai mare a persoanei, sunt numai *semne mari și strigătoare a conformării propășitului către lume și cauze puternic active spre tot mai mari propășiri în aceea.*

La mulți să află egoismul, iubirea de sine, increderea în sine și voința proprie, dreptul său și plăcerea de sine, dreptatea proprie, ne iubire, rău-voința și pisma, neamicizia, ura și amărăciunea. Toate aceste sunt lucruri foarte rele și foarte lumăști, ele toate sunt lucrul Satanei și una din ele nu-i dela Dumnezeu. Nici una din ele nu poate sta în *aceea* inimă unde Dumnezeu locuiește; nici una nu poate sta lângă iubirea, care este din Dumnezeu; nici una nu poate fi în *aceea* inimă, în care are loc cugetarea și Duchul lui Christos; unde numai una din ele poate locui în inimă, acolo nici nu este duchul înfierii și împărtășirea cu Dumnezeu și adevărata împărtășire a celor sfinți sunt eschise. Nici una din ele nu să află în inima aceluia, care iubeste pre Dumnezeu și acărui viață este o viață din Dumnezeu, în Dumnezeu și pentru Dumnezeu. Ele toate sunt eschise din natura dumnezească și pentru aceea și din inima aceluia, cari s'au împărtășit în natura dumnezească. Ele toate trebuie, unde are să stee pietate adevărată și viața dumnezească să fie eschise din inima, cugetarea și întreaga viață. Nici una din ele nu poate fi cu noi în Christos, și nici cu una din ele nu putem noi fi în Christos. Unde numai una din ele este, acolo este din substanța lunei, acolo-i lucrul Diavolului. Ele sunt „lucrurile pentru cari vine mânia lui Dumnezeu preste fiii necredinței,” (Efes. 5, 6) și de cari noi *trebuie* să fim mântuiți și eliberați prin Christos. Sunt numai lucruri, de cari Dumnezeu pre aceia, cărora le-a dat pocăință și credință și pre cari El i-a adus la Christos, acărui inime prin sf. Duch, când crezură, le înoui și-i făcu părtași dumnezeestei sale naturi și-i sfinți spre o viață nouă, *i-a făcut pe deplin liberi*. De s'a făcut acest lucru măreți și binecuvântat a charului cu un om și să află totodată vr'una din aceste lucruri rele în inima lui, atunci aceea a venit *curând* în inima lui și o *conformare rea și urită*

a făcut la el propășiri mari și l-a adus din nou aproape pierzării.

Unor martori nu le face nici propria înăintare, nici înăntarea lucrului lui Dumnezeu ceva grijă serioasă, nici să ostănesc ei oarecum cu serioșitate după aceea: Nu pentru a lor sau a altor înăntare în cunoștința lui Dumnezeu, a voiei și mântuirii sale, nu pentru creșterea pielăței și nu pentru creșterea folosului pentru lucrul în împărăția lui Dumnezeu, spre onoarea lui Dumnezeu și spre mântuirea lunei. Nu pentru înăntarea comunității și nu pentru înăntarea școalei duminicale, și nu pentru creșterea și prosperarea reuniunilor lipsite; nu pentru pocăința, creșterea și grijirea copiilor și nu pentru pocăința, conducerea și păzirea tinărimii crescândă. Nu pentru purtarea lucrului missionar în propria țară și mai puțin pentru multele țări fără de Evanghelie, și popoarele din aceasta cauză murinde în lipsă și mizerie: — nu că *oare* lucrul misiunii este condus după ordinul dumnezezeesc, nici *cum* este condus: nu cu serioșitate pentru rugăciunea pentru el și mai puțin pentru dăruirea pentru acest lucru. Eu nu știu și nici nu cunosc, *că toate acestea sunt semnele conformării lor mare către lume.*

Unii, când văd, că un frate, sau o soră nu este iubit de alții, aceea nu le face năcaz, ei îl iubesc, sau doară nici ei. Dară cu aceea dovedesc ei, că ei nu stau sub muștrarea și nu sub conducerea Duchului lui Dumnezeu și a lui Christos și nu-l ascultă și nu urnează lui Dumnezeu și lui Christos, ci că ei trăiesc după spiritul și modul lunei, adecă *sunt* lumăști. Ori că ei au fost tot oameni creștini adevărați, ori că ei după ce au apartinut lui Christos, *deveniră iarăși lumăști, să făcură lumc*. Poate fi, că acela frate, sau aceea soră nu-i vrednică de iubit, că forma umblării lor, modul lor a umbla cu alții, sau a conversa, nu sunt plăcute, dară *aceea nu-i cauză a nu-i*

iubi: unde este unul din toți cei ce sunt iubiți de Dumnezeu, care pentru vrednicia sa de-a fii iubit, pentru purtarea sa cea bună față de Dumnezeu, ar fi iubit de Dumnezeu? Toți, cari sunt iubiți de Dumnezeu, aceia sunt pentru Christos: Christos a împlinit aceea dreptate, care ei ar fi trebuit să o împlinească, dară nu o putură împlini, *în locul lor* și, pentru că au meritat pedeapsă, și aceasta a purtat-o *în locul lor*. *Noi suntem numai pentru meritele lui Christos și pentru jertfa sa de espiare* iubiți, ca să fim următorii lui Dumnezeu și lui Christos. Aceia, cari nu umblă în iubire, și încă în iubire către toți, către prieten și vrăjmaș, așadară nu sunt următorii lui Dumnezeu, aceia nu s'au împărtașit în iubire și în natura dumnezească, sau *ei au devenit iarăși asemenea lumii*.

(Continuăm.)

PENTRU COPIII NOSTRI.

Colectat de B—r.

Mărturisirea unui copil.

Un missionar în călătoria sa prin pădurile cele mari și pustiile Africei ajunsese într'un sat ce era de laturi, unde n'au mai fost înainte de el vestitori de evanghelie. Satul zăcea într'o vale frumoasă, la picioarele munților înalți, înecunat de păduri. Când ajunsese el obosit la sat, șezu sub un arbore uriaș, ca să odihnească. Nu preste mult veni la el primarul satului, însoțit de mai mulți locuitori, ca să îl salute.

În decursul vorbirii spuse missionarul scopul cercetării sale, că el adevărat e trimisul Dumnezeului celui mare și că el vrea să le facă cunoscută iubirea cea mare alui Dumnezeu și aceea bucurie fără de capăt, care a pregătit Domnul.

— Oh! da — zise primarul — noi știm despre El și ne închinăm lui

— Ce? Știți despre El?... Oare delă cine ați auzit ceva despre El?

— Oh, nu de demult veni pe aici pe la noi un copil mic care aparține unei societate de misiune și avea la sine o carte. Întrebaram de el, ce fel de carte-i aceea. El zise: „Acesta-i Cuvântul lui Dumnezeu în limba noastră.” Atunci îl rugam, să citească din ea. Când auziram apoi, atunci tot mai mult am dorit a auzi din ea și-l înduplicam, ca să rămână o vreme la noi. El zise apoi, că de voim să lăudăm pre Dumnezeu într'adevăr, atunci trebuie să facem două lucruri. Tot a șaptea zi trebuie să o deosebim, că aceasta-i ziua lui Dumnezeu și apoi trebuie să zidim o casă spre mărirea lui Dumnezeu. Aceasta am și făcut-o. Apoi rămase copilul o câteva săptămâni la noi, a cetit și s'a rugat pentru noi. Dară apoi nu mai avea vreme. Înzădar îl rugam, n'a mai rămas la noi. Pe lângă toate inșe, că nu este nimene, care să ne învețe, totuși ne adunăm la olaltă și ne închinăm lui Dumnezeu.

— Cum o faceți aceasta? — întrebă missionarul.

— Tot a șaptea zi venim la olaltă, ne punem jos, suspinăm și așteptăm. Dapoi că nu știm, cum să ne rugăm. Iar în noi aceea gândim, că Dumnezeu cel mare totuși ne poate vedea și zice așa: Aici este o grupă de oameni, cari nu au pre nimene, care să-i învețe, deși ar dori să cunoască cuvântul.

Nu ai putea pre nimene trimete, d-l meu, care să ne învețe aceste lucruri?

Missionarul a fost foarte pătruns prin aceasta mărturisire. Și toate acestea le-a cauzat un copil. Oh, fericit copil, care mărturisește pre Mântuitorul său astfel. Pentru aceea: „Lăsați copiii să vină la Mine, și nu-i opriți,” zice Domnul Iisus.

Cel mai frumos premiu.

În Viena trăia un om, care avea trei copii, cari toți trei umblau la școală. Când la sfârșitul anului școlar aduseră acasă testimoniile lor, îi chemă tata în jurul său și zise astfel:

— Iubiți copiii mei, toți ați învățat bine și deoarece sunt indestulat cu voi, vă voi da dar. Dau la fiecare câte o coroană și puteți merge cu mama în Prater (o grădină, parc de joc și petrecere), ca se vă sântiți bine.

Cei trei copii erupseră în strigăte de bucurie și alergară fericiți la mama lor, ca să-i spună vestea cea bună.

Într-o zi a săptămănei următoare apoi să gătară cu toți și plecară în Prater, unde sunt așa multe lucruri de jucărie și petrecere pentru îmbucurarea copiilor.

Când veniră copiii seara acasă, îi întrebă tata:

— Dapoi iubiți copiii, cum vă ați petrecut?

— Uite, iubite tată, — răspunse cea mai mare: Clara — ce păpușă frumoasă m'am cumpărat afară în Prater, apoi m'am suit pe căruță, încă și ghiătoasă am mâncat.

— Iar eu, — răspunse Andreiu — mă suii în grădină zologică pe un poni (cal mic) și îl călării, iar apoi cumpărai hrană de moimă și o dădui moimelor. Îmi cumpărai și un balon colorat frumos, dar acela era foarte rău, că scăpă din mâna mea și sbură sus.

— Dapoi tu, Valer, cum ai petrecut? — întrebă tata de cel mai mic fiu.

— Eu, — zise fiul cel mic, acărui ochi străluceau de bucurie — mă uitai, cum și-au petrecut ceilalți. Că știi, când mersemă afară cu tramvaiul, să sui o săracă femeie pălidă cu un copil bolnav pe brațe și plânse. Biata femeie spuse, că vine din orfelinat și acolo i-au spus, că trebuie bine nutrit copilul, dară ea nu are

bani nici pentru pâne. Apoi atunci îi dădui eu coroana mea.

Tata să plecă cu ochii plini de lacrimi la fiul său Valer, îl sărută pe frunte și-i zise adânc mișcat acestea:

— Voi toți ați gândit cum gândesc oamenii, iar tu ai lucrat după porunca lui Dumnezeu și pentru aceea e al tău premiul cel mai frumos.

Onorează părinții tăi.

Fiul unei săracă văduvă era foarte talentat și în școală avea bună înaintare. Avea o sirguintă oțelită și și voință tare. Cei ce-l cunoșteau, toți ziceau, că încă departe o va duce. Tinărul și află nu preste mult o poziție înaltă într-o prăvălie mare. Într-o zi să întâlnească el cu mama sa săracă, simplu îmbrăcată. Ahea că începură a vorbi, văzu el pre un cunoscut al său venind. De mama sa curând să despărți cu o plecare făloasă de cap și-i întoase spatele, că-i era rușine. „Cine a fost aceea femeie, cu care ai vorbit mai nainte?” îl întrebă prietenul său. „Spălătoreasa mea era,” zise el cu dispreț. Dumnezeu n'a lăsat aceasta nemulțumită rușinoasă nepedepsită. Pe lângă toată capabilitatea, știința și istețimea lui îl aruncă păcatul din o nefericire în cealaltă; pentru că n'a lucrat după aceste cuvinte: „Onorează pre părințele tău și pre mama ta;” pentru aceea nu i-a mai mers bine treaba. Voi copiilor nu uitați de aceste cuvinte, ca se vă fie bine și să trăiți mulți ani pe pământ. Știți voi unde este aceasta scris?

„Fiul înțelept face bucurie părintelui său, iar fiul nerod este întristare mumei sale.” (Proverbe 10, 1.)

DIN FĂURIE.

Decând n'am scris ceva despre luptele armatelor unite, a trecut că-tăva vreme. Doară ar și dori iubiiții nostri din țară să știe baremi ceva despre cursul luptelor. Firește că nici noi nu știm multe, ci numai puține. După cum să știe, au atacat trupele noastre pela mijlocul lui maiu la frontul Tirolului pre Italiani și i-au bătut napoi. Ba au trecut de atunci și granițele italiene și au cuprins o câteva forturi (intărituri) italiene; au prins vr'o 40,000 de ostași italieni, au luat dela ei la vr'o 300 de tunuri și o mulțime de mașine de pușcat. Au avut o frumoasă înaintare, pentru care fie preamărit Domnul pentru ajutorul feței sale.

La începutul lunei iunie s'au apucat trupele rusești la atac contra noastră și fiind ei foarte mulți, iar ai nostri foarte puțini la acela loc în Volhinia, trebuia să tragă comandantul general trupele noastre mai napoi și să stee în defenzivă (apărare). La aceasta avură firește rușii o înaintare, dară necruțând oamenii, au și suferit mari pierderi. Firește sunt luptele și pentru noi sângeroase. Apoi au început rușii mereu atacul și la Bucovina, dară și pe frontul întreg până la Polonia. Până astăzi (în 16. iunie n.) nu au mult rezultat de arătat.

La Verdun (în Franția) tot ține focul cel sângeros și ajunseră cam într'un loc a sta. Unele locuri și forturi franceze au schimbat mai de multe ori stăpânul.

Decând turcii luară cetatea Cut-El-Amara dela englezi nu s'au prea întâmplat altele în aceea parte. Și decând rușii au ocupat orașul Trapezunt dela turci încă nu multe sau făcut, decât că s'au bătut împrumut unii cu alții.

Decând Serbia și Muntenegru sunt subjugate, nu s'au întâmplat ceva

lupte mari în aceea parte, afară că au fost lupte mai mici la granița Greciei între trupele aliaților nostri și acelea a contrarilor nostri de către Salonichi.

În ziua de 31. maiu și noaptea spre 1. iunie a fost mare luptă pe apă între flotta engleză și germană. Amândouă avură pierderi, dară Anglia a pierdut astădată foarte mult, așa de mult, că de o mai pățește de vr'o două ori așa, atunci putem spune, că faima lor nu-i întemeiată, fiind lauda lor, că sunt cea mai mare și mai tare putere pe apă. Dincontra a fost pierderea Germaniei, și dacă nu mică, dară suportabilă și aici încă s'a arătat cine-i mai tare. Când o gândiră germanii că-i destul, s'au retras, ziseră chiar foi engleze.

Pe lângă acestea s'a întâmplat și aceea, că lord Kitchener, ministrul de războiu și generalcomandantul trupelor engleze, un om mare, către-acărui nume sunt multe lupte și biruinți engleze înșirate, călătorea pe mare cu statmajorul său spre Rusia fu cufundat cu vaporul și toți oamenii săi în noaptea de 5. spre 6. iunie. Aceasta sângur a fost a mare lovitură pentru Anglia.

Noi să nu încetăm a ne ruga pentru apropiarea vremei dorită, când va ajunge vestea cea îmbucurătoare de pace.

* * *

În vremea din urmă s'au sporit abonatorii foiei noastre, de care numai a ne bucura putem. Într'aceasta vedem ajutorul bunului Dumnezeu, care a deschis inima și ochii fraților, noștri din țară și din câmpul de luptă tot așa, ca și acelor frați din țări îndepărtate. Așa-i bine fraților și sporiți într'aceasta tot mai mult. Despre frații nostri din America o știm, că ei își pun multă silință a ceti foile noastre și a îndemna și pre alții la aceasta. Ei au într'aceasta un exemplu bun în frații englezi și germani de acolo, la cari le place a avea cât de mult și cât de bun nutre-

mânt spiritual. Sunt familii, în cari nu numai un exemplar este din câte o foaie. Dară fiind că acolo nu numai un fel de foi sunt, ci sunt și mai mult de zece feluri, sunt și așa familii și acelea nu puține, în cari să pot găsi și mai mult ca 5 feluri de foi religioase. Noi zicem doară, că aceia au și bani și vreme a ceti, dară noi nu o avem. Aceea însă nu stă bine, și părerea noastră într'aceasta e numai o părere falsă. Avem noi destulă vreme. Mulți au atâta vreme a ceti foi lumești sau a asculta povești și glumiri deșerte, că-și grămădesc numai cu aceea mulțime de păcate: oare de ce nu ar avea ei vreme, a ceti și aceasta foită? sau baremi a asculta, când alții o cetesc? Noi totdeauna căutăm a aduce ceva nutremânt sănătos pentru suflet, sau doară nu ar sufletul nostru lipsă de ea? Unii zic, că ei au Scriptura. Dapoi că dacă căutăm Scriptura, ea sângură ne spune, în nenumărate locuri, că poporul asculta cele ce să esplicau de preoți, sau la cei ce vorbiră cuvântul. Oare aceia să nu fie avut Scriptura, ca s'o cetească? Eunucl de sigur era om cult și învățat, știa ceti, dară nu pricepea. Lui îi trebuia un Filip, care să-i esplice. Dapoi noi nu aveam unii și de 20 ani Scriptura în casă, nu o ceteam noi câte odată, și tot nu o pricepeam, până ce veniră Solii lui Christos și ne esplicau cele cetite. Cel ce serie acestea o știe din fericita pățanie; să poate înse că alții să fie făcut alte pățanii. Iar noi știm, că dacă un pom a odrăzlit din pământ, e numai o odrăzla freată, slabă. Are lipsă de sprijin, grijire. Tot așa și viața noastră spirituală. Nici aceasta nu trebuie părăsită, că de altcum nu vom putea deveni bărbați deplini în Christos, ci neavând sprijin și grijirea, cu ușor putem ajunge în slăbiciune, devenim slăbănogi, zăpecii, cum sunt și mulți copii fără de grijire iubitoare. „Solul Păcei” încă are să fie așa un sprijin și grijitor spiritual, ca să nu zăpecim. Cu aceea numai pre

noi ne păgubim. Sau doară suntem noi, cum unii zic: îmi place să cetesc, dară nu să plătesc. Totuși nu-i așa mult de plătit, și în vremea de astăzi sunt 2 cor. 50 fl. foarte puțini bani la un om. Așadară fraților noștri îngrijiți-vă și de nutremânt spiritual, că nu puțini sunt, doară din cei ce au chiar ceva, că să tem mai mult de foamea trupească, având nutremânt, decât de moartea, sau foamea spirituală pănăcând sunt cu cămara goală. Nu ar trebui să fie nici o familie, în care să nu se găsească foaia noastră. Noi avem vreme de cetit, numai de vrem s'o folosim. Că mulți dorm în ziua Domnului în loc a ceti Biblia și foia lor.

* * *

Umblând câte odată ici-colea mai putem vedea și obiceiuri bune, nu numai rele. Cele bune să deosebesc într'atâta de cele rele, că ele își găsesc plăcerea în ochii celor ce le văd, iar cele rele își găsesc tot așa neplăcerea. De obiceiurile rele doară își și aduc unii aminte, când sunt chiămați la oareceva lucru bun, de exemplu să spunem: casa lor ori că arde, ori că se zidește, și ei în loc a ajuta, a spune celor ce lucră: iacă aici e asta și dincoace e celealtă, ei merg de acasă. Ei vreu, adecă nu le pasă dacă să lucră lucrul lor și fără de ei. Mărturisirea prietenilor, primirea și botezarea lor, să poată face și fără de gazda căsii, până atunci ei merg la lucrul lor; să poate că acela-i mai important decât casa lui Dumnezeu și zidirea ei înaintea lor. Dară noi voiam să spunem astădată de obiceiul cel bun. Am umblat oare undeva pe vremea lucrului de câmp. Era Vineri după amiazăzi, când ajunserăm într'o comună. Firește erau oamenii la lucru, ceea ce nici nu o puteam gândi altcum. Seara veniră ei acasă. A doua zi dimineața ce să vezi: Acești oameni sunt acasă, nu la lucru. Ei începură a mătura și curăți în ocolul căsii și în jurul ei.

Cu toții, cu mic cu mare, pentru fiecare era ceva de lucru. Ba nici oamenii lor naimiți nu fură trimiși la lucru, ci ajutau acasă. Firește nu aveau ei toată ziua de măturat și orîndit, ei pregăteau cele de trebuință pentru sine și pentru animale. Nu trebuiau să lucreze până noaptea târziu, nici nu erau oboșiți pe a doua zi, ca să nu poată asculta cuvântul lui Dumnezeu de somn și oboseală. Frumos obicei; că oare află-se el în multe căși? Ar fi de dorit. Dară ne temem, că nu-i așa. Mulți sunt cari lucră până seara târziu, apoi venind acasă oboșiți de lucru și sătui de voie bună și încă o grămadă de lucru, așa că nici nu li se ajunge vremea, a căuta liniștea în casa lui Dumnezeu. Apoi sunt ei a doua zi zdrobiți și poporul și predicatorul. Apoi este o dormire împrumutată: Când un predicator vorbește, poporul cu tot cu ceilalți predicatori dorm, iar când celalalt predică, atunci cel dintîiu întoarce împrumutul și așa are poporul cu 2—3 predicatori totdeauna o pildă rea înaintea sa. Așa-i Duminecă dimineața și după amiazăzi, iar seară să grăbesc cu toți, doară urmînd pilda lui „Codiță”, ca să ajungă iute acasă, că mâne iarăși au a merge la lucru, undă nu-i slobod dormitul. Aceasta numesc ei: a sluji lui Dumnezeu.

Tocmai în călătoria amintită am petrecut cu un frate bătrîn, el ne spuse despre oarecare gazdă, care cînd veni Sîmbătă după amiazăzi zicea către lucrători, să se grăbească a lucra cât de mult, că mâne-i Duminecă, atunci să pot odiehni. Ei lucrau până târziu noaptea și aveau a merge o cale de vr'o 4 ciasuri până acasă; iar cînd era Duminecă spre seară le zicea, să se grăbească a dormi, că mâne-i Luni și trebuie să fie de dimineață la lucru. Acest om nu cugeta spiritualminte, am zice noi, și a furat ziua lui Dumnezeu. Dapoi noi cum o facem? Totuși, totuși, ar fi mai bine și mai exemplar înaintea oamenilor, și mai plăcut lui Dumnezeu, de am face-o noi ceva mai alt-

cum. Dacă noi lăsăm de lucrul nostru Sîmbătă cu 2—3 ciasuri mai iute și ne facem celelalte lucruri, cari încă să jin de lucrul celor șasă zile, nu am avea noi nici o pagubă iar oamenii văzînd faptele noastre cele bune și obiceiurile cele bune, ar mări pre Dumnezeu. Duminecă seara încă n'ar trebui să ne grăbim noi așa tare la culcus, că nu-i a noastră aceasta zi, ci e a Domnului și ar trebui cât mai mult și mai bine folosită spre mărirea Aceluia, care ne-a dat-o.

MISSIUNE.

Călătorie de misionerie. În zilele de 5—12. iunie st. n. am avut o călătorie de misionerie în puținele locuri. Luni în 5-lea am călătorit până la Nagylak, unde am petrecut seara cu frații bucurându-ne de mila lui Dumnezeu. A doua zi mersei însoțit de un frate cu soția sa în comuna Egres (Igris), unde încă eram pe neașteptate și aveam să aștept pre fr. Meyer, care mă avizase, că și el vine acolo. Însă fratele M. nu putu ajunge din cauza slăbiciunii trupesti, că el adevărat suferă de multe ori. În aceea seară încă petrecurăm la olaltă cu frații din loc la adunare. Miercuri ajunse și fr. M. și începu lucrul mărturisirei cu prietenii. Rezultatul era, că Joi după amiazăzi fură 10 persoane cufundate în apa Mareșului, dintre cari au fost din Egres 3, din Magyarcsanád 7. Vineri dimineața ne duse trăsura la Szemlak: Acolo avem frați nemți. Și acolo să începu cercarea prietenilor și sau botezat 8 suflete în apa Mareșului, între cari era și un tinăr, care din copilăria sa, cînd era de cam 2 ani, e olog de amîndouă picioarele. El nu cunoștea numai patru litere, dară după ce sora Meyer îi arătă vreme de cam 2 ciasuri dintr'o carté, începu el a ceti mereu. Dară cînd acesta auzi, că nu-i multă nădejde,

că va fi botezat era el foarte întristat. Iar după ce mai vorbi și unul și altul cu el, și în sfârșit îl mai întrebă și fr. Meyer Dumineca dimineața după serviciul dumnezeesc și să convinge despre starea lui sufletească și-i spuse să fie gata pe oarele după amiazăzi, să-l fi văzut ce bucurie avea. La apă era o mulțime de popor și ascultau cuvântul, dară nu toți. Unii făceau zgomot, că nu pricepeau cele cetite și vorbite; erau români. Îndată ce s'a început tolmacirea cuvântărei s'a făcut o mare liniște. Mai mulți și ziseră, că ar veni, dară nu pricep. Erau, cari și lacărau de cele auzite, cari i-au pătruns. Luni dimineața furăm duși la gara la Pecica și de acolo la Arad. În Arad nefiind ceva lucru mai mare și fiind frații vorbiți, mersem după amiazăzi la un sat anume Szentleányfalva aproape de Arad. Acolo să adunase poporul din două sate, și până fr. M. cercă o prietină, fu în ocolul adunării ținut serviciu în limba nemțească de subscrisul, care la mulți le plăcea. Apoi mersem la apă și acolo făcură unii oameni de nimica destul de mare zgomot, pentru care și fură serios îndemnați și muștrați de un frate. După ce și aici s'au gătat toate lucrurile furăm în tot aceea noapte duși la Arad unde ne dădurăm odihnei. Acolo ne-am despărțit de olaltă și fr. M. merse a cerceta mai multe adunări maghiare iar subscrisul la lucrul său, care din nou suferă întârziere din cauza călătoriei. Dec Domnul bogata sa binecuvântare preste întregul său popor. B.

* **Botezuri în comunitatea Laláncz.** Călătorind în 21. apr. st. n. pe linia ferată dela noi prin Arad-Temesvár-Lugos-Karánsebes până la B.-Jablonicza, și de aci mai fiind 36 km. pentru a ajunge la România, Vercio-rova, lăsând drumul ferat am luat drumul apostolic în dreapta către Bozovics, cale de cam 42 km. am petrecut în 23-lea (la Paști) în adunările Perebó, Ogerlistye, Bozovics,

seara m'am silit a ajuuge iarăși la Perebó că aveam a boteza Luni după Paști. Venind pe țărmul unei ape, mă întimpină un ostaș cu sacul ostășese pe spate, eu îl salutai, era în amurgul sărei și eu nu-l cunoșteam. Iar el să apropie de mine zicând: Lapád de pe mine tovarul, aici e apa, te rog botează-mă. Eu îl întrebai, că de unde mă cunoaște. El îmi răspunse, că atunci și atunci a vorbit cu mine pe tren între Marosillye și Lugos. Eu îl îndemnai să fie liniștit până Luni dimineața și atunci poate veni acolo, că va fi botez. Așa s'a și întâmplat, că a venit și în 24-lea apr. am botezat prin îndurarea lui Dumnezeu 18 persoane din 4 comune, care nainte cu 3 ani nici n'au fost auzit în adevăr de calea aceasta. Acum să află în aceste 3 comune mai sus amintite și cu Lăpușnicul mare 4 comune — aproape 50 de membri. În apr. 28. călătorind pe linia ferată Arad-Piski-Lupény, și în 30-lea cercând prietenii am aflat 26 suflete, cari ni le-a descoperit Domnul nouă și i-am potezat după amiazăzi la 3 oare. Aici am avut pre fr. Slev ca tolmaciu către fr. unguri, fiind o parte unguri, o parte români și o parte nemți. Așa zic, că Domnul Iisus până astăzi în 1. Iunie st. n. a lucrat prin mine cu acest act. De tot 57 suflete botezat în aceste 5 luni. Și anume la 4. ian. 1916. în Csiklófalu 4; în 9. ian. tot aici 5; în 10. apr. în Bégaszentes 4; în 24. apr. în Perebó 18, și în 30. apr. în Lupény 26 suflete. De tot 57 suflete. Domnul să-și crească plantele sale și pe mine mă întărească.

Laláncz, 1916. Iunie 1.

Ignea István.

* **Botez în Ószentmiklós.** Multă și mare bucuria ne-a dat bunul nostru Părinte în ziua de 4. Iunie, a. c. deși sunt acuma zilele cele de întristare în toate părțile, pentru că oamenii nu să pocăiesc. Totuși că Domnul bucurie popoului său, că El și acuma primește pre cei păcătoși. Noi, frații din loc, am avut o bucurie frumoasă,

și cu frații cari au venit din alte părți, fiind că am avut peste 2000 de ascultători, au fost din 9 sate. Cei botezați au fost 14 persoane. 6 din loc; 2 din Cristur; 1 din Marțihaz, și 5 din Săcal. Noi ne putem bucura de mila Domnului, care s'a arătat în mântuirea oamenilor păcătoși. Actul botezului s'a îndeplinit prin fr. Popa S. din Tulka, care a și ținut a vorbire frumoasă, care fu ascultată cu uimire de numărul popor. Cântări frumoase au fost în cor cântate. Dece Domnul Iisus Christos binecuvântarea sa preste nouile plante, ca să aducă mult rod.

Trimes de *T. Papp*.

* **Botez în Bulgaria.** Iubiți frați! Vă aduc la cunoștință, că la noi s'au mai adăugit la biserica Domnului Iisus Christos 8 suflete. 5 din Martovița, 3 din Guleanți. Botezul s'a ținut în maiu 21. și 22. în pârful Viptului prin bătrînu Spas Raciou din Sofia. Dece Domnul binecuvântarea să bogată preste nouile plante, ca să-i aducă roadă bogată spre glorieficarea mărețului său Nume.

Trimes de *Barb Avram*.

Credincioșia probată.

Sub stăpânirea reginei Maria din Englanda fu episcopul Hoope condegnat a fi ars în Gloucester. Un om cu acela scop, ca să-l înduplece a pași napoi, zise: „Viața e dulce, moartea e amară.” Episcopul Hooper răspunse acestea: „Moartea viitoare e și mai amară, și viața vecinică mai dulce. Eu am venit aici a suferi moartea, pentru că nu vreu să tăgăduiesc adevărul, la care v'am învățat pre voi.” Când fu dus la rug, puseră înaintea lui o șalută care conținea grația reginei. Înse martirul cel decis zise astfel: „Dacă iubiți sufletul meu, duceți-le, duceți-le de aici!”

„Ține ceea ce ai, ca nimenea să nu-ți iee cununa ta.” (Apoc. 3, 11.)

LECTIUNI DE DUMINECĂ.

Pătrarul III-lea.

Pentru Duminecă, în 9. Iulie.

28. Adunarea din Tessalonic.

I. Tessalon. 1, 1—10; 2, 17—20; 4, 13—18.

Cuvânt de aur: „Căci de credem, că Iisus a murit și a înviat, așa și pre cei adormiți în Iisus 'i va aduce Dumnezeu împreună cu el.” (I. Tess. 4, 14.)

În Dumineca din urmă auzirăm noi despre întemeierea adunării Tessalonice, acel oraș macedonic de comerț. Adunarea suferi cîrînd după îndepărtarea apostolului sub vrăjmășia iudeilor, și iera și în piericolul, a ajunge în lucruri fanatice și cercare nefolositoare în privința revenirii lui Christos. Așa scrise apostolul aceasta epistolă încă din Corint. El vrea să spună adunării, că ea e scumpă lui, și că-i unită cu el prin o legătură ce nu să poate rupe. Cele trei locuri, cari le cetirăm, ne dau o privire în adunare și în inima lui Pavel.

Noi cercăm icoana cea dragălaşă a unei adunare tinără: I. Mulțămăta lui Pavel pentru aceea, ce a pățit în Tessalonic. (cap. 1, 1—10.) II. Pavel dorește a ajunge iarăși în Tessalonic. (cap. 2, 17—20.) III. Mângăierea lui Pavel în privința celor morți. (cap. 4, 13—18.)

Duminecă, în 16. Iulie.

29. Apostolul Pavel în Athena.

Faptele 17, 16—34.

Cuvânt de aur: „Într'insul viețuim, ne mișcăm și suntem.” (Fapt. 17, 28.) Astăzi aflăm noi pre apostolul Pavel în capitala cea făloasă Greciei, în Athena. Aici a cunoscut apostolul nostru îndeosebi; ceea ce o scrise mai târziu către Corinteni: „Iar noi predicăm pre Christos cel crucificat, iudeilor sminteală, iar ellinilor (grecilor) nebuniă.” (I. Cor. 1, 23.) Aici i-a fi fost așa sântul, cum îi era Refor-

matorului Calvin, când cunoseu orașul cel strălucit, vicios (nelegiuit) Parisul. Dară oamenii lui Dumnezeu nu să lasă îngroziți, ei vestesc cu îndrăzneală, ceea ce Domnul le-a ordinar.

Noi privim la Pavel în Athena și observăm: I. Ce văzu Pavel în Athena: 1. Multă idolatrie josnică. (v. 16.) 2. multă înțelepciune închipuită. (v. 17. 18.) 3. multă curiozitate deșartă. (v. 19—21.) 4. dară și multă dorință ascunsă după mântuire. (v. 22. 23.) II. Ce vesti Pavel în Athena: 1. despre Dumnezeu, creatorul cerului și a pământului. (v. 24. 25.) 2. despre om și problema sa pe pământ. (v. 26—29.) 3. și despre calea mântuirii și judecata vecinică. (v. 30—32.)

Duminecă, în 23. Iulie.

30. Apostolul Pavel în Corinth.

Faptele 18, 1—22.

Cuvânt de aur: „Nu te teme, ci vorbește și nu tăce.” (Fapt. 18, 9.) La lecțiunea noastră de Rusalii citirăm cuvintele (I. Cor. 2, 1.): „Și eu, fraților, venind la voi, nu am venit cu cuvintele alese ale înțelepciunii, vestindu-vă mărturisirea lui Dumnezeu. Căci nu mi-am propus a ști ceva între voi, decât numai pre Iisus Christos, și pre acesta crucificat. Și am fost la voi în slăbiciune, și în frică, și în cutremur mare.” Pe acest început umilit, modest observăm noi, cu ce dispoziție călători Pavel dela Athena în Corinth. Dară noi vom auzi astăzi în lecțiunea noastră, cum apostolul cel prin pățania sa umilit în Athena fu în Corinth cu rezultat minunat binecuvântat.

Noi vedem pre Pavel în Corinth, sau: tăria Domnului este puternică în cel slab.

Noi privim: I. La timpul lucrului său priuizis (v. 1—11.): 1. În începutul său modest. (v. 1—4.) 2. În progresul său curajos. (v. 5—8.) 3. În sfârșitul său binecuvântat. (v. 9—11.) II. La întoarcerea lui Pavel din a doua călătorie de misiune: 1. Des-

părțirea să dela Corinth. (v. 12—17.) 2. Stațiunie de călătorie pe cale. (v. 18—21.) 3. Ajungerea acasă. (v. 22.)

Dumineca, în 30. Iulie.

31. Cuvântul despre cruce.

I. Corinth. 1—2, cap. 5, vers.

Cuvânt de aur: „Iar mie să nu-mi fie a mă lauda, decât numai în crucea Domnului nostru Iisus Christos.” (Gal. 6, 14.)

În Dumineca din urmă auzirăm noi, cum puse apostolul Pavel în lucru de un an și jumătate temeliea adunării înfloritoare din Corinth. Mai târziu lucra acolo Apollos, și și misionari creștini dintre iudei. Astfel să făcură partide despre învățatorii diferiți. Încă și alte rătăciră să arătară. În mijlocul acestor lucruri ne înfățosază deci întâia, nouă păstrată epistolă alui Pavel către Corintheni, din care este luată lecțiunea noastră, adunarea aceea. El vrea să conducă adunarea la regula și mărturisirea credinței creștinească.

Noi voim să vedem, cum pune apostolul crucea ca centrul vestirei sale.

La aceasta observăm noi următoarele lucruri: I. Ce recunoaște apostolul în Corintheni. (cap. 1, 1—9.) II. Cum să luptă apostolul contra partidelor în adunare. (cap. 1, 10—16.) III. Cum laudă apostolul crucea lui Christos ca adevărată înțelepciune și ca puterea lui Dumnezeu. (cap. 1, 17—2, 5.)

Pentru Duminecă, în 6. August.

32. Cea mai mare în lume este iubirea.

I. Corint. 13, 1—13.

Cuvânt de aur: I. Cor. 13, 13.

Pentru Duminecă, în 13. August.

33. Charul vieții.

II. Corint. 9, 1—15.

Cuvânt de aur: Fapt. 20, 35.

Scrieri soldaților noștri.

Dupa hotarirea conferinței noastre țărăști din urma am început la începutul acestui an a trimete fraților noștri ce stau în câmpul luptei regulat scrieri. Noi trimetem în fiecare săptămână, sau tot la două săptămâni fraților noștri scrieri în diferite limbi ale țării noastre. În acest an au mers delă noi pâna acum 4650 de astfel de pachete. Acest lucru firește că ne cauzează nouă spese și eu am aratat de mai multe ori la aceea, că aceste spese ar trebui să le și acoperim. Un numar de frați au și înțeles aceasta cerere și au și împlinit. Dară mai ales sunt iubii noștri soldați în câmpul de luptă, cari s'au aratat foarte mulțamitori pentru aceste trimeteri de scrieri. Nu numai, ca ei ne scriu mai de multe ori, ca trimeterea scrierilor noastre le face bucurie, ci ei ne-au și trimes preste 150 coroane ca contribuire la spesele, cari devin prin trimeterea acestor scrieri. Înse noi descoperim acum, că spesele misiunii noastre de scrieri sunt cu mult mai mari, ca venitul nostru, și suntem puși înaintea întrebării, a mărgini binișor aceasta misiune. Aceasta ar fi firește o mare pagubă și eu ași provoca mai odată pre frații noștri a ne ajuta la acest lucru. În unele cazuri au trimes adunări contribuiri, dară doară ar fi mai bine, dacă ar participa și câte unul la acest

lucru. Voi, cei ce ați putut rămânea acasa, oare n'ar trebui ca să puneți cu bucurie mijloacele la dispozițiune, cari să folosesc, ca să grijim pre soldații noștri cu material bun de cetit? Și voi, cei ce aveți părinți, bărbați și fii în câmpul luptei, oare sa nu fiți învoii la aceea, că baremi spesele pentru iubii voștri să le acoperiți? Doară sunt încă și mai alții aici, cari au o inimă plină de iubire către soldații noștri. Aici este ocaziunea a dovedi aceasta iubire. Eu vă rogeu drag oste a nu pune aceasta cerere a mea la o parte și a nu o lăsa să ajungă în uitare, ci a mă lăsa prin trimeterea darurilor cât mai curând să sâmțesc, că aceasta provocare a mea a fost cetită și înțeleasă.

Darurile vă rog a le trimete la adresa mea din jos.

Cu salutare amicabile către toți conlegații

Reinhold Scheffter,
Budapest, VII., Hársta-u. 33.

Un Raport.

Cauza ajutorării văduvelor și orfanilor războiului.

Noi am cetit cuvintele de mai sus scrise, și ne-am bucurat foarte de acest îndemn, către frații noștri ostași. Dară dintre cei dela armată au și mai făcut mai mulți acest lucru nobil. Înse cei din țară, cari să află în siguranță, își pot aduna bani unii ca pleava — firește nu toți, — să pot desplăti de datorii, își pot crește averile, oare gândit-au v'odată la cele mai sus amintite? Sau au gândit unii numai cum s'ar putea și mai mult aduna? Până acuma trebuie să spunem cu un sâmt dureros, că nu-

mele lor nu l-am putut ceta s'au găsi pe lista dăruitorilor, sau și dacă, și atunci nu ști către care clasă i-ai împărți: a săracilor, cari nu pot mai mult, sau a bogăților — sgârceți. Aici urmează un raport îmbucurător, frește vin darurile din țara puțințelor nemărginite.

Bani căpătați din America: 1915. prin R. Igrisan Cincinnati 2912.—, și 1300.—, Martinsferri 640.— cor.

1916. Ilie Ruja Detroit 2900.—, o Bankă Vieneză 240.—, Sim. Crișan 100.—, M. Neag Cincinnati 2890.—, și 1800.— cor. Suma: 12,782.— cor.

Din ei s'au împărțit: la G. Florian Talpas 440.—, G. Varșandan Kürtös 440.—, M. Muntean Kétegyháza 300.—, St. Ignea Laláncz 400.—, T. Sida Körösbökény 800.—, P. Purdi Világos 440.—, I. Tirban Feketetöt 440.—, Crucea Roșie 350.— cor., in Bancă la Pesta 4000.—, dați 7610.—, mai sunt 5172.— coroane. Suma: 12.782.— coroane.

Mai mulți fiind la olaltă, ne-am vorbit, că acești bani să nu fie încă acuma împărțiți decât numai icicolea, unde să arată lipsa, iar restul să fie păstrat pe mai târziu, când se va arăta mai bine cine sunt cei lipsiți. Acuma, deși toți sămțesc greutatea vremei, capătă familiile celor inrolați sprijin dela stat; dară poate veni vremea, când va fi lipsa cu mult mai mare, iar sprijinul dela stat n'o mai fi, cât de bine o fi atunci a da celor lipsiți. Firește văduvelor și orfanilor din acest războiu. Și până atunci încă nu vrem să uităm de ei. Cu salutare frățască fraților americani și o: D-zeu vă respălătească sunt al vostru frate p. T. Sida. V. B.

PUBLICARE.

Să caută un învățcel de safer (culegător de litere) la tipografia noastră. Să fie frate ori prieten credincios și supus, ascultator de părinți. Să știe limba maghiară, sau nemțască și română. Cei ce sunt cu scoli mai înalte să primesc mai bucuos. Adresa: Magyarországi Baptisták Könyvnyomdája, Budapest, VII. kerület, Hársfa-utca 33. szám.

Cărți de cântări. „Cântările Sionului”, in piele; Noul Testament in piele, nu să mai căpăta până după sfârșitul războiului. Fie-vă aceasta aminte! Biblii mari in pânză sunt acuma.

Următoarele biblii și testamenturi in limba română se capătă cu preți mai înalt:

Nr.	Nume	Acum	
		K	fl.
	Ortografia academii, să pot capătă:		
691	Biblie in legătură simplă	2	—
692	— tăietura roșie	5	—
693a	— in legătură de piele și lux	20	—
706	Testamente cu psalmul in leg. simplă	—	60
698	Să capătă iarși	6	—
Nr. 699. 703. 709. 710. 711. 694. 695. au trecut.			

CăliNDARUL nostru: **Patru anotimpuri** încă să mai poate capăta: sileasca-se fiecare să-l aibe in casă, că e interesant și folositor. Prețul 50 de fleri.

Tractatele nouă, care au apărut in limba Maghiară, Germană și Română, in limba română au apărut până acuma in 9 felieri. Prețul: 2 drb. 1 fler. Să pot capăta la: Welker József, Budapest, VII., Hársfa-u. 33.

CăliNDARUL pentru cetitul bibliei e de mult gata. Tot omul ar trebui să-l aibe. Prețul 10 fleri.

„Evangelia și Focul”^d

precum și

„Mai este o lume”

dela George Slev, să pot capăta
la tipografia noastră in B.-pesta.

Redactor responsabil:

VASILIU BERBECAR.

Editor: Tipografia Baptistilor din Ungaria.